

Flaskpost från Randivåg

Brasilien 31 juli – 11 september 2013



31 juli

Det var ingen vind när vi lämnade Bahia da Ilha Grande bakom oss och styrde ut på Atlanten igen. Vattnet låg helt spegelblankt, det är ca 1 m dyning och vi går för motor. Vi ser inte många båtar, några fiskebåtar och två motorbåtar på väg mot samma håll. Många sulor som cirklade runt båten. Vid 16-tiden på eftermiddagen ankrade vi i viken vid Ilha Anchieta (eller Ilha Porcos). Vi tog ett dopp (fast det var lite kallt i vattnet), hällde upp var sin Caipirinha och grillade lite kött (Picanha) till middag. Det var en lugn och fin kväll, båten vaggade lite i dyningen som gick in i viken och vi somnade sött.



Capivarer som letar efter grönnare gräs

Augusti

På morgonen den 1 augusti gick vi i land på ön för att se oss omkring. Här har funnits ett fångelse fram till 1955 då det förstördes i en revolt, nu är här ett naturreservat. 1983 satte de ut capivarer (vattensvin) för att de skulle "klippa gräset". Djuren ser ut som stora, långbenta marsvin med brun päls. I dag finns stora flockar med dessa djur på ön som vi ville se. Tyvärr såg vi ingen flock capivarer, men dock enstaka individer här och där. Vi träffade chefen för naturreservatet och fick tillåtelse att vandra omkring på ön.

Färden fortsatte sen till ön Ilha Bela, där vi fick låna en boj av en båtklubb och kunde även använda deras anläggning. Här fanns fina duschar, pooler och en trevlig restaurang. Sao Pauloborna har sina fritidshus på ön och på helgen såg vi helikoptrar landa på gräsmattorna till flera hus. Husen ser flotta ut, här finns många segelbåtar och butikerna är lite "elegantere". Kanske man kan säga att Ilha Bela är Brasiliens motsvarighet till Marstrand?

Den 5 augusti fortsatte vi och då det fortfarande inte var någon vind gick vi för motor in till Santos, Sao Paulos hamnstad. Efter att ha passerat ett 100-tal fartyg för ankars som väntade på att få komma in i Santos hamn, tuffade vi in till Santos Iate Club. Vi fick en plats vid en betongbrygga glada över att slippa den 2,5 meter höga dyningar vi haft under dagen. Dagen därpå hade vi sjunkit ner i dyn och båten gick inte att rubba. Vi började höra oss för om en djupare plats och den tredje vi blev erbjudna skulle nog hålla oss flytande även i lågvatten nästa morgon när vi tänkte lämna hamnen.



Den trevliga båtklubben vid Ilha Bela

Den 7 augusti fortsatte vi mot Paranagua och efter en lugn och händelselös segling kom vi in till båtklubben i Paranagua dagen efter. Vi fick inte plats vid båtklubben men kunde ankra vid deras uthamn. Vi kunde åka med den "färja" som båtklubben hade från sin uthamn in till marinan, en service de inte tog



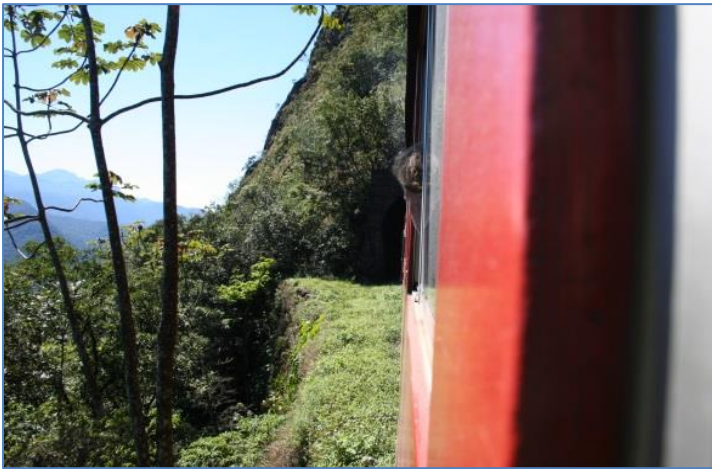
Randivåg för ankar utanför Paranagua

betalt för. Här blev vi kvar ett tag, längre än vi tänkt oss p.g.a. dåligt väder.

Paranagua är en fin liten stad med gamla hus som håller på att renoveras. Hit går en järnväg som startar i Curitiba och som slingrar sig fram längs bergssidor och på broar över djupa raviner. Järnvägen byggdes för att frakta grödor från slättlandet ner till havet för vidare transport med fartyg. I dag används järnvägen fortfarande för transport av grödor (majs och soja), men också för persontransport av turister. Vi ville se om det skulle gå att åka med tåget. Efter lite undersökningar bestämde vi oss för att ta bussen till Curitiba, sova över på hotell och ta tåget ner till kusten nästa dag. Den 11 augusti tog vi så bussen till Curitiba, checkade in på hotellet och gav oss ut för att se staden. Vi hade nu kommit några hundra meter upp över havsnivån och här var det kallt – vi huttrade där vi

gick omkring på de folktomma gatorna. Var alla hemma och kurade i värmen inomhus? Vi hittade en turistbuss som sålde rabatterade biljetter (!) och vi hoppade på. Fick en tur runt alla parker och andra sevärdheter, men då det var ännu kallare i en öppen buss, var vi som isstoder när färden var över. Vi hittade en varm och trevlig restaurang med god mat och varma och mätta tog vi en taxi till hotellet.

Nästa dag var vi uppe tidigt, tåget skulle avgå klockan 8.00. Nu blev det inte så, det var något fel på loken så vi kom inte iväg förrän kl. 09.00. Vi hade en strålande dag, solsken och sikt ända ner till kusten. Vi färdades i sakta mak, tåget gick i max 25 km/t, och landskapet var till en början rätt ointressant platt. Men



Tåget från Curitiba till kusten

sen kom vi in i bergen med kurvor, tunnlar, viadukter och broar. Vi hade en guide som talade om för oss var vi skulle titta, så vi kastade oss från högra till vänstra sidan av tåget allt eftersom var sevärd-heterna var. Vi hade en vidunderlig utsikt över bergen och ända ner till kusten. Tåget gick dock inte ända fram till Paranagua utan stannade några stationer innan kusten, vi fick ta buss sista biten tillbaka.

Den 13 augusti tog vårt uppehållstillstånd slut och vi klarerade ut från Brasilien, vi besökte alla myndigheter som skulle besökas, handlade lite mat och beredde oss på att lämna Paranagua. Men vi fick vänta nästan en vecka innan vi kunde segla vidare, det var blåsigt, kallt och regnigt så vi tillbringade nästan all tid i båten. Tur att vårt

internetmodem till datorn fungerade, vi kunde kolla väderprognosen och hålla oss à jour med världshändelserna liksom sända mail och uppdatera hemsidan. På mornarna försökte vi få kontakt med *Runaway* och *Bold Venture* på kort-vågsradion, båda skulle segla till Salvador. Vissa dagar kunde vi prata med varandra, vissa dagar hördes de inte. Den 19 augusti kunde vi lämna Paranagua och trots en prognos som talade om 5-8 m/s så var det ingen vind när vi kom ut på havet. Motorn fick jobba hela natten och då vi hade en jobbig dyning från sidan blev det en obehaglig rörelse i båten. Det var svårt att sova. Vi såg en hel del pingviner i vattnet, och en del sjöfågel. Vi kom fram till Porto Belo nästa dag och ankrade i en fin vik. Husen klättrade längs bergväggen och allt andades lugn och ro. Vi tankade diesel och vatten och träffade besättningarna på de tre tyska båtar som ligger här: *Out of Rosenheim*, *Green Duck* och en utan namn på skrovet. Här kom nästa lågtryck ilande och vi blev kvar i Porto Belo i 10 dagar innan vinden vände. Själva staden är säkert mysig och trevlig på sommaren, men mitt i vintern kändes den lite öde. Bra matbutik fanns dock och flera ställen där man kunde kolla vädret på internet (vårt modem till datorn fungerade inte här).



Porto Belo – en fin turiststad

Den 29 augusti var vi på väg igen, nu med siktet ställt mot Uruguay. Det var enbart 10 grader på morgonen när vi tuffade iväg för motor. Det var en stilla morgon, vi såg både sjöfåglar, pingviner och rätval rätt nära båten när vi gick längs med kusten. Mitt på dagen kom vinden och vi började segla, spirad



genua och storen utbommad, vinden kom akter ifrån. God fart. Efter ett tag ändrade vi segelföringen till wing-wing och första dagen höll vi 6.3 knop i snitt. Natten blev kall, det var mössa på. Vi hörde pingvinerna skrika till när vi kom nära dem, de lät som fåglar. Vi pratar med *Green Duck* på VHF'en (de seglar samma sträcka som vi) och hör även *Runaway* och *Bold Venture* på kortvågsradion (de är nästan framme i Salvador). Ibland måste vi

stötta lite med motorn för att göra bra fart, ibland seglar vi i god fart enbart för vinden. När vi får en



Ett sjölejon som ligger och solar sig ute på havet

väderprognos via kortvågsradion (kopplar upp oss mot en station i Chile via Sailmail) som säger att det skall komma starka sydliga vindar bestämmer vi oss för att gå in till Rio Grande do Sul och invänta bättre väder. På vägen in till hamnen hade vi rena djurparken runt båten. Albatross, petreller och tärnor. Rätval, pingviner och sjölejon. Vi vrider nästan huvudet ur led för att titta på alla djuren. Sjölejonen såg väldigt fridfulla ut där de låg och ”solade” på det spegelblanka havet. De låg på rygg och hade satt ihop sina främre labbar ovan magen, endast labbarna och en del av huvudet syntes ovan vattenytan.

September

Vi kommer in till Rio Grande den 1 september på eftermiddagen och lägger till vid båtklubbens brygga.

Det var söndag så sekretariatet var stängt, men vi blev inskrivna i vakten. På kvällen tar vi en promenad för att hitta en restaurang, hungriga men också för att fira Lisas 60-års dag. Vi gick och gick och hittade ingen öppen restaurang. Till sist vände vi åter till båten och firade med en smörgås innan vi stupade i säng rätt trötta efter tre nätter till havs.

Rio Grande do Sul (finns ett Rio Grande i norra Brasilien också) ligger vid den stora sjön Lagoa dos Patos där alla segelbåtar i klubben seglar. Sjön är drygt 100 sjömil lång och här finns många öar och vikar att ankra vid. Segelbåtarna här seglar inte ute på havet. Staden är en livlig hamnstad utan direkt charm men ändå rätt trevlig. Vi undvek myndigheterna och grejade med båten, utforskade staden och omgivningarna med tyska Bernhard (som hade en Najad 390 i hamnen) och åt en riktig födelsedagsmiddag på en traditionell grill-restaurang. Det märktes att våren var



60-årsdagen firades i strålande sol – men det var rätt kallt!

på väg (även om det var rätt kallt) för i båtklubbens park kvittrade fåglarna och byggde bon. Lustigast var ”munk-papegojorna” som byggde ”hyreshus”, d.v.s. bon med flera ingångar för flera fåglar.

Den 9 september lämnade vi Rio Grande do Sul och styrde söder ut. Vi seglade i god vind i två dygn med endast valar, fåglar, sjölejon och pingviner som sällskap. Den 11 september la vi till i Piriapolis i Uruguay.

Lisa och Sven-Gösta



Munk-papegojorna vid sitt ”hyreshus”-liknande bo